

„Hij schreef dat vers in het Grieksch,” vervolgde Wistik, „en een Bulderdog*) vertaalde dat in 't Nederlandsch.”

„Dat zal een hond geweest zijn,” zei Knager. „Dan kan er wel eenige waarheid in schuilen. Kent u dat gedicht?”

„Ik heb het in mijn bibliotheek,” antwoordde Wistik opstaande. Hij liet de flesch nog eens rondgaan en zocht uit zijn boekenkast een klein deeltje op.

„Luistert,” sprak hij, „naar het verheven heldendicht van den blinden bard Ho-maar-es, uit het Grieksch vertaald in 't Nederlandsch door den wijzen en vromen dichter Bulderdag, die een zeer ernstig shepsel was.”

Mijn aanvang is aan u, verheven Zanggodinnen!
Daal neder, Negental, van Pindus' hooge tinnen;
Beziel me, en schenk mijn Dicht, geboekstaafd op 't papier,
Een Goddelijke vonk van hartdoordringend vier,
Om d'ijsslijkheeden des krijgs, des werelds hoogste wonderen,
Aan 't luistrend menschenkroost door 't siddrend oor te

[donderen,
Hoe 't vale Muizenheir, met d' echten heldenmoed
Der Reuzen, nevens hen, 't ontzaglijk Aardgebroed,
't Geslacht der Vorscheu op hun waterkust bestoekte,
En 't bloed ter wederzij langs klijft en velden rookte.

En nu volgde de aanleiding van den krijg, onbeduidend als van elken oorlog. Een jeugdige muis, Kruimdief geheeten, lescht zijn dorst bij een kikkerpoel en wordt aangesproken door den koning der kikvorschen, Blaaskaak I, die den schepter over den ganschen vijver zwaaide. Het gesprek eindigde met een uitnodiging van Z. M. aan den jongeling, om een bezoek in zijn vochtig paleis af te leggen, en daartoe op zijn koninklijken rug plaats te nemen. Kruimdief stemde toe en aanvaardde den tocht — helaas, halfweg stak een afgrijselijke waterslang den kop uit de golven, en Blaaskaak, alles in den schrik vergetende, dook subiet onder, zoodat zijn gast jammerlijk omkwam.

Van den oever af had Papiersnoet dit drama aanschouwd, en nu rende hij naar het Hof, om koning Knabbelaar de droeve tijding aan te kondigen, dat zijn zoon en troonopvolger, Prins Kruimdief, door het laaghartig gedrag van Blaaskaak het jonge leven verloren had. Dat eischte wraak!

Het gansche muizenleger werd gemobiliseerd. Met een walnotendop als helm, een blikken dekseltje als schild en een stopnaald in de vuist geklemd, trokken zij ten strijde.

De kikkers bleven niet achter. Zij dekten den kop met een schelp en wapenden zich met scherppunte rieten. En zoo wierpen de beide legers zich op elkaar. Het krijgsrumoer steeg ten hemel en bereikte het oor der goden, die belangstellend uit den hooge toeschouwden....

Wie zou 't winnen?

„Daar was bij 't muizenkroost één jongling, boven allen Rechtschappen en vol moed, een held uit duizendtallen, Ontzaglijk in den strijd....

't Was Brokgrijp, voor wiens arm de moedigsten bezwijken;
Hij stond nabij den poel, als op een berg van lijken,
En dreigde met een stem, afgrijslijk hol en frisch,
Den wissen ondergang tot aan den laatsten Vorsch!”

En zeker ware 't gebeurd, indien de goden niet tusschenbeide gekomen waren. Zij zonden den kikvorschen een leger van geduchte helpers met ruggen als aambeelden,

„Op krauwels, krom verdraaid, en zij'dlings aangekropen,
Met oesterschelpen, zwart, afzigtelijk overkorst,
En blinkende om de schaft, met d' oogen in de borst,
Achtvoetig, zonder hoofd, met tangen, fel in 't nijpen,
Tot wonden; door geen hand onstraflijk aan te grijpen
— Hun naam is *Zeekrab* — ja, onkwetsbaar zelfs voor

['t zwaard....

En dáár kunnen de dappere muizen niet tegenop. Zij gaan aan den haal, en de oorlog is geëindigd.

Dit alles las Wistik in vloeiende versregels voor, terwijl zijn bezoekers met open monden luisterden. Toen hij

*) De lezer begrijpt wel, dat hiermede onze dichter Bilderdijk wordt bedoeld.

zweeg, sprak jonkheer Van Poelgeest met 'n zucht van voldoening: „Wij hebben het dus toch gewonnen.”

„Nou ja, maar je moet niet vragen hoe,” antwoordde Knager. „Als jullie geen extra hulp gekregen hadden, dan was er geen Blaaskaak in de wereld overgebleven.”

„De goden weten, aan welke zijde het recht is,” zei de groene edelman, waarop de demokraat met een stekelige opmerking over den ganzenwijn repliceerde en Kwakwerk een worstepen van den grond opraapte. Pieper gooide behendig zijn krukje den ander naar den kop.

„Geen spektakel in mijn huis!” zei Wistik. „Als jullie vechten wilt, dan ga-je dat maar buiten doen.” Hij duwde de opgewonden standjes zijn holletje uit en sloot de deur.

Daar, op het pleintje, stonden ze mekaar uit te maken voor alles wat maar leelijk was — en juist zouden ze mekaar op 't lijf vallen, toen een stem hen opschrikte.

„Arbitrage, heeren, arbitrage! Niet vechten!”
Een lange hals, een beverde kop, en een groote snavel, die wijd openstond.

„Treedt binnen, heeren, in het Vredes-paleis, door de overdekte poort en de slingerende gang naar de groote zaal. 't Kost niets. Komt u maar gerust binnen. Dezen kant uit. Wacht, laat ik u een handje helpen. Kijk zoo!”

Twee snelle bewegingen, twee schreeuwen.... de poort sloot zich met een klap en het Vredes-paleis wandelde weg. De twist was geëindigd.

W. H. KIEVIET.

O wacht niet!

O, wacht niet tot de dag van lijden naakt,
Met schat van liefde en schat van zorg te wijden
Aan wie u na is. — Gun u 't vreugd-bereiden,
Eer donk're dood uw gave nut'loos maakt.

Want zoeter is, voor wie er smart'lijk lijdt,
De zachte streeling van gewende handen,
Dan dat ge uw offervuur voor 't eerst doet branden,
Als avondnevel vale schaduw spreidt.

Dat gij met and'ren deelt de gaaf van 't leven,
Is ook een gunst, die God u heeft gegeven,
Want droef is, wie Hij doemt tot eenzaam-gaan;

Laat dan uw samen-zijn tot vreugd gedijen,
Wie biddend liefde en zegen rond zich spreien,
Laat nimmer God met leed'ge handen staan.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.